

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2221/2023
03.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина Штрпце, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, коју заступа Драган Вељковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5352/2022 од 22.12.2022. године, у седници одржаној 03.04.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5352/2022 од 22.12.2022. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 5352/2022 од 22.12.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 291/2020 од 27.09.2022. године у ставу другом, трећем и петом изреке и предмет враћа првостепеном суду, на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 291/2020 од 27.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Основног суда у Лесковцу за поступање у предмету П1 291/2020, истакнут од стране заступника тужене, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име накнаде штете у висини разлике између минималне и исплаћене зараде, за временски период од 01.05.2017. до 31.12.2019. године, новчани износ од 44.497,68 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе и периодом доспећа, ближе наведеним у овом ставу. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да тужиоцу исплати на име накнаде штете у висини разлике између додатка на зараду у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, обрачунатог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног додатка на зараду у складу са Закључком Владе Републике Србије од 25.12.2008. године, за временски период од 01.05.2017. до 31.12.2019. године, у износу од 21.784,60 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе и период доспећа ближе наведеним у овом ставу. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је тужба ради исплате накнаде штете због неисплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада за временски период од 01.01.2016. године до 01.01.2020. године, повучена.

Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати новчани износ од 27.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5352/2022 од 22.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу другом, трећем и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је доставила одговор на ревизију тужиоца.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају је потребно уједначавање судске праксе о праву запослених на територији Косова и Метохије на увећану зараду и разлику између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, па су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тог разлога, Врховни суд је донео одлуку као у ставу првом изреке применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем тужене од 01.05.2006. године примљен у радни однос у Општинској управи СО Штрпце на неодређено време и распоређен је на послове „...“, док је решењем од 12.11.2019. године распоређен на радно место „...“ у Одељењу за ... при Општинској управи Општине Штрпце. Тужиоцу је у утуженом периоду обрачун зараде вршен у складу са решењима тужене. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке, утврђена је разлика зараде и то: према првој варијанти у висини разлике између исплаћене основне зараде тужиоца са увећањем на име минулог рада и минималне зараде са увећањем по основу минулог рада који би тужиоцу припао да је примао

зараду у висини минималне зараде, као и у варијатни разлике између тзв. „косовског додатка“ обрачунатог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног „косовског додатка“.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили налазећи да је тужилац у спорном периоду остварио увећање по основу тзв. „косовског додатка“, које је прописано Закључком Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, тако што увећање, заједно са основном зарадом и минулим радом, чини укупно исплаћену зараду тужиоцу која је већа од минималне зараде.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право а због тога је чињенично стање непотпуно утврђено.

Одредбом члана 111. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005 са изменама) прописано је да запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и пуно радно време. Циљ исплате минималне зараде је обезбеђење заштите запосленог у смислу задовољења основних егзистенцијалних потреба. Законом о буџету и Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, предвиђено је да лица који раде на територији КИМ имају право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“.

Имајући у виду напред наведне одредбе, не може се прихватити закључак нижестепених судова да тужилац нема право на исплату плате у висини минималне зараде и увећања од 50% обрачунато на тај износ.

Имајући у виду да нижестепени судови, због погрешне примене материјалног права нису ценили правилност обрачуна и висине тражене разлике између припадајућег минималне и исплаћене зараде и накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, што значи да је на тај начин чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни суд је на основу члана 416. став 2. ЗПП, укинуо нижестепене пресуде у побијаном делу и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање имајући у виду примедбе из овог решења, оцениће приговор застарелости истакнут у одговору на тужбу, а потом донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**